

En wij dan? (Yvonne
van Emmerik)

DE UITKIJK

ritueelbegeleiding

Iemand zegt:

'Je kinderen zijn jouw kinderen niet'.

Maar nooit

was iemand méér óns kind
dan jij.

Bevroren glimlach om je mond;
een fractie eerder
en je had haar uit mogen lachen.

Maar gevaarlijk deze wereld
voor wie onbevangen
zwierend, fietsend
weg van school
naar huis toe snellen.

Tas in de gang,
halve, verstorven groet:
'Ben even weg'
flitsend, vrolijk, vriendinnen – lach.

Bureau dat wacht:
van alles door elkaar;
alleen jij wist weg
in wat voor ons ondoordringbaar leek.

Deze dag:
meer dan ooit alles door elkaar,
chaos ondoordringbaar.
Jij bent dood,
het kan niet, het mag niet.
Ondenikbaar:
'ben even weg'
is voor altijd weg.

En wij dan?

Niets zal nog ooit hetzelfde zijn (Mientje Luiken)

Het is absurd,
het is onaanvaardbaar
dat zo weinig, één fataal moment,
een einde maakt
aan zo'n veelbelovend jong leven.

Ineens is de wereld koud en leeg
en niets zal nog ooit hetzelfde zijn
nu zij er niet meer is.

Het is alsof we allemaal een beetje sterven,
alsof op dit moment ook ons leven stukt.
We kunnen niet en willen ook niet vooruit,
want morgen is één groot, donker gat.
Het liefst zouden we teruggaan naar gisteren,
toen alles nog goed was,
maar gisteren is voorbij, een droom voor altijd.
Als we uit die droom ontwaken,
zal zij er niet meer zijn
en blijkt het leven zelf een nachtmerrie geworden.

Alles in ons schreeuwt uit protest
tegen het zinloze van deze dood.
We kunnen niet en we willen niet,
maar we moeten haar loslaten voor altijd.
Het onherroepelijke van dat moment is nu gekomen,
nu we hier bijeen zijn
om elkaar daarin nabij te zijn.

Onmogelijk (Yvonne van Emmerik)

Hoe is het mogelijk
dat een bloem breekt in de knop
dat een ster wordt gedoofd
dat een bron verdroogt
nog voor zij een stroom wordt?

Hoe is het mogelijk
dat een twijgje breekt
dat een jong uit het nest valt
dat de avond valt
voor de dag is begonnen?

Hoe is het mogelijk
dat er kinderen sterven
nog vóór zij uitgroeien?
En toch gebeurt het.

Hoe is het in Godsnaam mogelijk?

Ach, het is Godsonmogelijk.
Had God niet willen leven
in alles en allen
huilt God niet mee
door onze ogen?

Cocon (Yvonne van Emmerik)

'Nu ga ik dood', zei de rusp, 'vaarwel'
en hij wikkelde zich in een lange draad,
een lijkgewaad, verhard tot urn
zo koud als steen.

De zon ging onder
er kwam geen maandag
geen zuchtje wind.

Een steen is een steen
gestolde stof
gedoofde gloed
van ooit een ster.

In het eerste licht
voltrok zich het wonder
de steen spleet uiteen
een ademtocht
een velugelslag
een kleurenpracht
een dans van bevrijding.

Als een rups al mag vlinderen
worden mensen dan engelen?